

манѣ власть да мя злощаствуванѣ, и му-
чишь, но доклѣ ся гордимѣ съ почтѣнно-то
име твоя жена да ся называвамѣ, до-
клѣ твоя-та добрина мя трае въ тойзи домѣ,
не прощавай того неразумнаго челоуѣка да ми
дума срецо лице-то нечиини думи, и да ми
предлага нова любовь за да мя отдѣли отъ
мужа моего, отъ моего господаря, отъ тебе
кой-то си и ще си всегда моя-та душа.

(плачуца.)

Бон. (Гледа Кавалерина на криво.)

Ери. Милордѣ, гледанѣ мя на криво?

Бон. Моля тя на друго мѣсто да минешѣ.

Ери. Залагамся че слабостъ-та . . .

Бон. Съ учтивость да си идешѣ ти
казахѣ.

Ери. Не искахѣ да положишѣ . . .

Бон. Това якоглавие е несносно.

Ери. Заложилѣ быхѣ хиляда желтицы . . .

Бон. Но Господине . . . (смутенѣ.)

Ери. Да, отивамѣ си. Не треба да ми да-
дешѣ да разумѣя праздни работи; Азѣ учихѣ
какво е свѣтъ-атѣ, и узнахѣ много.

(отхожда.)